

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: Tilegnelse (DK)

Citation: Aarestrup, Emil: "Tilegnelse (DK)", i Aarestrup, Emil: *Udvalgte digte*, udg. af Dan Ringgaard, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1999, s. 216.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aarestrup07val-shoot-workid81328/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte digte

– hen, – min Ven, – farveblændende, – hjertetændende, – Uskyld og Fromhed sendende, – paa Skjødet en Engel, – i Haanden en Liliestengel. –

Og nu, farvel! Han, som kaster – Sneen om vaklende Taarne og vildfarne Master, – klumper Havet til Iis, – og lader Stjerneerne synge sin Priis, – han vogte Dig Huset for Fare! – Han Dit Hjerter og Alt, hvad dertil hører, bevare! – i det nye Aar som i det gamle! – Han eengang os Alle, som glade Børn, om sin Skammel forsamle!

--

Din
E Aarestrup

Tilegnelse

Her seer Du nogle Digte
Et yndigt Allehaande;
Men det er dine Læber
I mine Vers, som aande.

Jeg dirrer kun som Strengen,
Der af din Finger rores;
Jeg er det fjerne Echo,
Som af din Stemme høres.

Det Stilhedsdyb, i hvilket
Dit mindste Suk gjenlyder,
Det Speil, hvori dit Aasyn
Sin skjønne Straale bryder.

Du er det fine Øre,
Hvorom sig Lokken kruser,
Og jeg den hule Concha,
Som koger og som suser

Som trods sin indre Tomhed
Harmonisk lader høre
En Brummen og en Syngen –
Men kun, kun ved Dit Øre!

Yndig er Ourebygaard i Sommerens blussende Skjønhed ...

Yndig er Ourebygaard i Sommerens blussende Skjønhed
Med den glindsende Fjord, Marker og Skov ved sin Fod;
Fagert det hvide Slot sig hyller i kjølede Skygger
Som for Solen en Mø grønt i det flagrende Slør
Reisende komme at see de duftende Roser og Ranker
Gangenes ziirlige Bugt, Skjønheds og Røligheds Hjem
Alle beundre den Haand, der ordned den landlige Rigdom,
Og i Naturens Skjød sysled med lykkelig Konst
Skibene seile forbi den skovrige Kyst, og med Stolthed
Vaier det danske Flag; her er der hjemligt og godt –
Alle, hvadenten de kom i glimrende Vogne, fulgt af en Støvsky
Eller paa vandrende Fod, støttet til Betlerens Stav –
Alle forlade dig, Ourebygaard, med Tak og med Glæde,
Ønskende Lykke og Held over dit gjæstfrie Tag –
Men ved Vintertid, naar Solen kaster tungsindigt
Enkelte Blik – som nu – over den knagende Iis,
Ingen Sommerfugl mere omflager de buskede Volde,
Skoven mangler sit Løv, Marken sit bølgende Ax –
Siig, hvad kalder idag den festlige Skare til Slottet?
Som var Naturen paany vaagnet til Blomstring og Liv?
Stille du smiler, og hvidsker i Øret den fremmede Spørger:
Viid, i mit Indre er, Sommer og Vinter, en Flor –
Ei blot, opklækket ved Ovnens Glød, af sydlige Væxter,
O, en langt sjeldnere Flor, fager og prægtig at see –
Men blandt hvad Yndigt og Bly du finder omhvelvet af Muren
Og af hvad Kraftigt og Stærkt Huset med Rette er stolt –
Festen gjelder idag kun een – men een fremfor alle –